

Der er blevet efterlyst en debat om det her spørgsmål. Det er en debat, som Enhedslisten i hvert fald meget gerne vil tage. Som også andre på venstrefløjen har vi jo været klare til at tage debatten også i valgkampen. Men det, der under os, er jo, at når debatten bliver taget, så er der en hel masse svar, der ikke bliver givet, f.eks. til et spørgsmål, som er blevet stillet her i debatten. Det er det spørgsmål, som man har kunnet læse på forsiden af aviserne om, at de 18.000 bosniske krigsflygtninge hokuspokus skulle blive til 50.000 bosniere, således som tidligere udenrigsminister hr. Uffe Ellemann-Jensen har fremført.

Det ville jo være relevant, at de, som siger, de ønsker debatten, så kom herop og forklarede, hvordan det regnestykke var blevet lavet. Men dér ser vi så en fantastisk mangel på lyst til at gennemføre en debat. Man fristes til at sige, at der næsten er total debattavshed, og det er underligt. Det samme gælder for nogle af de andre spørgsmål, hvor der måske nok bliver svaret, men hvor svarene tenderer til at gå i sort. For eksempel forstod jeg stadig væk ikke på hr. Helge Adam Møller, hvorfor bosnierne er den eneste gruppe i hele verden, som ikke skal have ret til at søge asyl i Danmark.

Jeg forstod, det var noget med, at De Konservative engang havde været med til at vedtage en lov, men jeg må indrømme, at det ikke besvarer mit spørgsmål: Hvad er grunden til, at bosnierne er de eneste mennesker, de eneste flygtninge i hele verden, som ikke skal have ret til at søge asyl i Danmark – set ud fra et moralsk synspunkt og ud fra et holdningsmæssigt synspunkt? Jeg synes, det kunne være relevant at få besvaret det spørgsmål.

Til sidst vil jeg stille et spørgsmål til indenrigsministeren, som jo kommer herop bagefter. For jeg synes, at denne her debat har rejst spørgsmålet om, hvorvidt man egentlig – i hvert fald hvad angår flygtningelovgivningen – kan stole på Venstre og De Konservative. Jeg vil da godt give en ros til Fremskridtspartiet. Fremskridtspartiet har i denne her sammenhæng været en klar undtagelse. Fremskridtspartiet har ikke spillet med fordækte kort. Fremskridtspartiet har blæst i den rene trompet og har straks, da de her ting blev lagt frem, forklaret, hvad man mente, og at man ville have folkeafstemning, osv. osv.

Men det gælder jo ikke for Venstre og De Konservative. Ser man på jugoslaverloven fra 1992, fik Venstre og De Konservative indført en

toårig udsættelse af de bosniske krigsflygtninges mulighed for at få deres asylsag behandlet. Nu kræver Venstre og De Konservative så, at denne udsættelse skal ændres til 3 år og måske så 4 år – med det mål at få den ændret til 7 år.

Som en del af den samlede pakke, som L 85 og L 86 udgør, har man jo haft en klar aftale, hvor Venstre og De Konservative accepterede en færdigbehandling af forslagene inden jul, så lovene kunne træde i kraft pr. 1. januar 1995. Nu har vi så set, at de direkte har samlet underskrifter for at forhindre færdigbehandlingen. Det er sådan set baggrunden for, at jeg godt vil spørge indenrigsministeren, hvilke konsekvenser indenrigsministeren drager af det forløb, hvor V og K altså løber fra indgåede aftaler, såvel nogle, man har indgået her i salen, som nogle, man har indgået andetsteds – vel at mærke aftaler, man løber fra, ikke fordi der er noget, der har ændret sig i situationen, men ene og alene fordi man ønsker at score nogle politiske point på uenigheder i det socialdemokratiske bagland.

Hvordan har indenrigsministeren det med sådanne forligspartnere, som altså godt vil deltage ved bordet og godt vil spise med, men som altså ikke vil være med til at betale regningen bagefter? Jeg skal selvfølgelig ikke lægge indenrigsministeren ordene i munden. Indenrigsministeren taler for sig selv, men den tanke er måske forekommet indenrigsministeren, at det lige præcis på flygtningespørgsmålet er med V og K som en vis person, at når man rækker denne visse person en lillefinger, så forsøger vedkommende at snuppe hele armen.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu er vi kommet igennem ordførerrækken, og jeg må konstatere, at Det Konservative Folkepartis formand, hr. Torben Rechendorff, har forladt salen. Den konservative gruppeformand, hr. Hans Engell, er her ganske vist stadig, men jeg må alligevel konstatere, at jeg ikke har fået svar på de spørgsmål, som jeg stillede.

Hr. Ivar Hansen havde anstændighed nok til at gå op og svare, men jeg konstaterer, at de to konservative formænd ikke har ønsket at svare. I den forbindelse kom jeg af en eller anden grund til at tænke på det efterhånden ret berømte ord fra det tidligere radikale medlem fru Aase Olesen: Et ord er et ord, og en mand er en karklud.